

veliko več vreden kot pa Tone Burkljež, ki sam ne vé, kam bi se postavil in kako bi hodil in kaj bi storil, da bi ljudje govorili samo o njem.

(Nadaljevanje.)

Francka Sm.:

Moja Pikica.

Po dolgih prošnjah so mi mama podarili malo jarčko. Imela je okrogel grebenček, okrog vratu pa rdečkast venec. Dala sem ji ime Pikica, ker je gledala z rdečimi očesci, kakor bi gledali dve pičici.

Hitro se me je Pikica privadila. Že na prvi klic je pritekla k meni. Saj je vedela, da nikdar ne pride zastonj. Vedno je imel njen kljunček mnogo opravila na mojih rokah. Zнала je tako spretno odpirati moje, zrnja polne roke, da smo se ji vsi smejali.

Kakor vsaka jarčka, tako je tudi moja Pikica enkrat znesla prvo jajčece. To mi je tudi zelo glasno naznanila. Jaz sem pa z največjim veseljem stekla po jajček in ga spravila v košarico, ki sem jo zato namenila. Pikici sem pa dala za plačilo polno pest zrnja, drugače bi se ji bila morda še zamerila. In potem mi je znesla še večkrat. Kadar so mama prodali jajca svojih kokoši, sem jih prodala tudi jaz. Ob takih prilikah, je vselej nekaj padlo v moj hranilček.

Pikica je še vedno pri naši hiši. Le, da je že malo bolj prevzetna. Menda vé, koliko je priložila mojemu hranilčku. Drugače pa je še vedno nekdanja prijazna Pikica,

